

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII

Autoritate de stat autonomă

București, p-ța Valter Mărăcineanu, nr. 1-3, etj. 2, tel/fax 40-21-3126578, e-mail suport@cncd.org.ro

HOTĂRÂREA NR. 248 din 22.09.2010

Dosar nr: 158/2010

Petiția nr: 3353/28.04.2010

Petent: V D

Obiect: Plata drepturilor salariale convenite prin sporuri controlorilor financiari, în funcție de structurile teritoriale care au obținute sentințe judecătorești irevocabile în acest sens.

I. Numele și domiciliul părților

I.1. Numele și domiciliul petentei

I.1.1. V D

I.2. Numele și domiciliul ales al reclamațiilor

I.2.1. -

II. Obiectul sesizării

2.1. Petentul consideră că, într-o atare situație de comparabilitate este discriminatoriu ca, Hotărârile unor instanțe de judecată, care cu toate că au avut anexate la acțiunile introduse sentințe sau decizii ale altor instanțe din țară (date ca spețe în cazuri similare), să respingă acțiunile dânsului în condițiile în care alți colegi din teritoriu au câștigat drepturile salariale solicitate. Deși ocupând aceeași funcție, având aceleași atribuții, dar la Camere de Conturi diferite, nivelul de salarizare al petentului a fost redus ca urmare aplicării unor coeficienți de multiplicare diferiți față de colegii dânsului din teritoriu care și-au câștigat solicitările bănești în instanță și au obținut și sentințe judecătorești irevocabile

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Petentul arată că, este angajat în calitate de controlor financiar/auditor public extern la Camera de Conturi al Județului Ialomița, structură care face parte din cadrul Curții de Conturi a României. Conform prevederilor legale, toți controlorii financiari/auditorii publici externi sunt numiți de președintele Curții de Conturi și au același atribuții, drepturi și obligații, interdicții și incompatibilități, indiferent de structura teritorială din care fac parte. Domnul V D , consideră nedrept faptul ca Curtea de Conturi a României, să plătească drepturi salariale(*diferențe salariale câștigate în instanță*), numai colegilor de muncă din structurile teritoriale care au obținut sentințe judecătorești irevocabile. Petentul susține că, unele sporuri au fost introduse prin Legea nr. 104 din 11 iunie 1999 privind aprobarea O.G nr. 9/1997. În toată această perioadă beneficiind de o serie de majorări salariale care nu au mai fost plătite de Curtea de Conturi a României, urmare interpretării eronate a unor prevederi legale sau prin aplicarea unor acte normative ambigue.

3.2. Aceste sporuri au constat în spor de stabilitate/fidelitate, risc și suprasolicitare neuropsihică, la data stabilirii acestor drepturi avându-se în vedere, condițiile în care controlorii financiari au fost considerați în muncă, ca fiind similari cu magistrații, desfășurându-și activitatea caracterizată prin risc și suprasolicitare neuropsihică. Petentul consideră că, în susținerile în drept ale dânsului poate invoca în sprijin art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 23 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 7 din Pactul Internațional cu privire la Drepturile Economice, Sociale Culturale, art. 14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art. 1 din Protocolul nr. 12 la Convenția pentru apărarea Drepturilor Omului, art4 din Carta socială europeană revizuită și adoptată la Strasbourg, art. 20 alin 1 din Constituția României și Legea nr. 53/2003, privin Codul Muncii. D D susține că, interpretarea diferențiată a instanțelor de judecată a normelor incidente cu privire la aceleași categorii socioprofesionale prin Hotărâri adoptate în mod diferit de pe întreg teritoriul țării, reprezintă o discriminare în sensul dispozițiilor art 16 al 1 din Constituția României și a O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare. .

IV. Procedura de citare

4.1. Prin adresa înregistrată cu nr. **3769.11.05.2010**, a fost citat domnul V D , în calitate de petent, cu ridicarea excepției de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, aceasta neputând analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative actului de justiție, în special cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusive al instanțelor de judecată. Consiliul nu poate adresa instrucțiuni instanțelor în speță, membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

V. Susținerile părților

5.1. Petentul, prin punctul de vedere comunicat și înregistrat la Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării cu **nr. 4672/10.06.2010** , consideră că, instituția noastră trebuie să respingă excepția de vădită necompetență deoarece fapta discriminatorie s-a

produs prin plata de către Curtea de Conturi a României a unor diferențe salariale numai controlorilor financiari/auditori publici externi din unele județe, în condițiile în care salariații din județul Ialomița nu au primit aceste diferențe. În opinia petentului, Colegiul trebuie să respingă excepția de necompetență și datorită faptului că, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, este singura Autoritate de stat autonomă care prin atribuții trebuie să constate un tratament diferențiat ce i s-a aplicat încălcându-se o serie de prevederi legale.

VI. Motivele de fapt și de drept

6.1. În fapt, Colegiul Director reține că petentul consideră că este discriminat prin soluțiile diferite date de instanțele de judecată.

6.2. În drept, Colegiul Director reține următoarele:

Constituția României, prin art. 16 alin. 1 garantează dreptul la egalitate: „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări”.

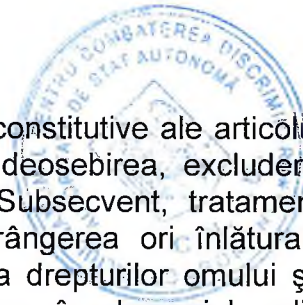
Protocolul nr. 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art 1 prevede interzicerea generală a discriminării: „Exercitarea oricărui drept prevăzut de lege trebuie să fie asigurată fără nici o discriminare bazată, în special, pe sex, pe rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională sau socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau oricare altă situație.”

Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare (în continuare **O.G. nr. 137/2000**), republicată, la art. 2 alin. 1 stabilește: „Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”

Conform art 2, alin. (4) din **O.G. nr. 137/2000**, republicată: „Orice comportament activ ori pasiv care, prin efectele pe care le generează, favorizează sau defavorizează nejustificat ori supune unui tratament injust sau degradant o persoană, un grup de persoane sau o comunitate față de alte persoane, grupuri de persoane sau comunități atrage răspunderea contravențională conform prezentei ordonanțe, dacă nu intră sub incidența legii penale.”

Analizând faptele reținute în petiție, Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din **Convenție**, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-si găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă” (FREDIN împotriva SUEDEI, 18 februarie 1991, § 60; HOFFMAN împotriva AUSTRIEI, 23 iunie 1993, § 31, SPADEA și SCALAMBRINO împotriva ITALIEI, 28 septembrie 1995, STUBBINGS și alții împotriva REGATULUI UNIT, 22 octombrie 1996, § 75).

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin.1 din **O.G. nr. 137/2000**, republicată, Colegiul Director se

raportează la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale articolului 2. Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin.1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază un criteriu. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Colegiul Director reține, astfel cum este formulată petiția, că petentul a promovat acțiuni civile în instanță, fiind pronunțate hotărâri prin care au fost respinse acțiunile civile formulate de petent.

Colegiul Director este de opinie că în fapt, aspectele invocate de petent corelativ circumstanței concretizate generic în restricție, excludere, deosebire, preferință se circumstanțiază ipso facto prin actul de justiție, respectiv prin pronunțarea unor sentințe ale instanțelor judecătorești. Astfel, ipoteza generică de tratament diferit ia naștere prin efectul pronunțării hotărârilor judecătorești ipotetic neunitare și se materializează prin pronunțarea unor hotărâri judecătorești de admitere a acțiunilor comparativ cu pronunțarea unor hotărâri judecătorești de respingere a acțiunilor, indicate de petent, în condiții de analogie sau comparabilitate.

Or față de aceste aspecte, Colegiul Director ia act de **Decizia nr.322/2001** publicată în **Monitorul Oficial nr. 66/2002**, prin care Curtea Constituțională reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap. VI, intitulat «Autoritatea judecătorească», principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. [...] În scopul garantării independenței [...] prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor [...] prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. [...] Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.(1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Curtea reține, de asemenea, că activitatea de judecată se înfăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

Colegiul Director ia act de art. 125 alin. 1, alin. 2 și alin. 3 din **Constituția României** care statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (VAN DE HURKC împotriva OLANDEI, 19 aprilie 1994, § 45, coroborat cu Benthem împotriva

OLANDEI, 23 octombrie 1985, § 40; H. împotriva BELGIEI, 30 noiembrie 1987, § 50; BELILOS împotriva ELVEȚIEI, 29 aprilie 1988, § 64).

Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art. 129 statuează că „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

De altfel, față de aspectul de fapt subsecvent al petiției privind modalitatea în care instanțele de judecată au interpretat și aplicat dispozițiile legale în materia suplimentului postului și suplimentului corespunzător treptei de salarizare relative la situația petentului, Colegiul Director este de opinie că, astfel cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanței de judecată în opera de înfăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. (**Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004.**)

Raportându-ne în acest sens, la modul în care sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale discriminării astfel cum este reglementată în art. 2 alin. 1 din **O.G. nr. 137/2000**, republicată, Colegiul Director nu poate reține aspecte corelative actului de justiție per se, cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

Astfel cum s-a pronunțat în jurisprudența sa, Colegiul Director este de opinie că prin efectul interpretării neunitare a legii, se poate naște circumstanța ipotetică a unui tratament generic de excludere, restricție, preferință sau deosebire. Acesta circumstanță se poate materializa ipso facto într-un tratament diferențiat prin efectul hotărârilor judecătorești contradictorii, având în vedere acordarea unor drepturi corelativ neacordării unor drepturi, în ceea ce privește persoane aflate în situații analoage. (**Hotărârea nr. 185 din 16.07.2007, Hotărârea nr. 86 din 13.02.2008** și altele).

Colegiul Director a reținut că într-o cauză Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că prin hotărârile judecătorești contradictorii, inclusiv ale curții supreme, efectul recunoașterii beneficiului drepturilor prevăzute de lege comparativ cu persoane aflate în situații similare cărora nu li s-a recunoscut același beneficiu al drepturilor, a rezultat în încălcarea art. 14 în conjuncție cu art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. (BEIAN împotriva ROMÂNIEI, **Hotărârea din 6 decembrie 2007, Cererea nr. 30658/05**)

Însă astfel cum a reținut în jurisprudența sa, Colegiul Director a luat act că în sesizarea unor chestiuni de drept care au primit o soluționare diferită din partea unor instanțe judecătorești, în scopul de a „*asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii pe întreg teritoriul României*”, legiuitorul român a instituit procedura recursului în interesul legii. Astfel, potrivit art. 329 **Cod procedură civilă**, recursul în interesul legii are ca obiect, în exclusivitate, chestiuni de drept care au primit o soluționare diferită din partea instanțelor judecătorești. Potrivit alin. 3 al art. 329 **Cod procedură civilă** „*dezlegarea dată problemelor de drept judecate este obligatorie pentru instanțe*”. Competența de a se pronunța asupra recursului în interesul legii revine Înaltei Curți de Casație și Justiție, în Secțiuni Unite, cu participarea și concluziile reprezentantului Ministerului Public.

Astfel, în raport cu petiția, așa cum este formulată, Colegiul Director reține că în cauză sunt aplicabile principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră, transpuse în **Constituția României** și care statuează în art. 126 alin. 1 că „*În România justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Coroborând acest aspect fundamental

incident petiției deduse soluționării, Colegiul Director, este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative actului de justiție, în special cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată. CNCD nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (VAN DE HURKC împotriva OLANDEI, 19 aprilie 1994, § 45, coroborat cu Benthem împotriva OLANDEI, 23 octombrie 1985, § 40; H. împotriva BELGIEI, 30 noiembrie 1987, § 50; BELILOS împotriva ELVEȚIEI, 29 aprilie 1988, § 64).

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea de voturi ale membrilor prezenți la ședință

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu are competența materială de a se pronunța asupra efectului creat prin soluționarea diferită de către instanțe diferite a acțiunilor civile având același obiect.
2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

V D Loc.

VII. Modalitatea de plată a amenzii: nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

ASZTALOS CSABA FERENC-Membru

CRISTIAN JURA– Membru

GERGELY DEZIDERIU – Membru

ISTVAN HALLER – Membru

VLAȘ SORINA CLAUDIA – Membru

POP IOANA – Membru

Notă: Hotărârile emise de Colegiul Director al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal, în fața instanței de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare** și **Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.